

کنوانسیون بین‌المللی راجع به منع بمب‌گذاریهای تروریستی

مجمع عمومی؛

با عنایت به قطعنامه شماره ۴۹/۶۰ مورخ ۹ دسامبر ۱۹۹۴ که طی آن مجمع اعلامیه‌ای درخصوص «اقدامات جهت محو تروریسم بین‌المللی» صادر نمود و؛

با عنایت به قطعنامه شماره ۵۱/۲۱۰ مورخ ۱۰ دسامبر ۹۶ و با توجه به متن پیش‌نویس کنوانسیون منع بمب‌گذاری تروریستی تهیه شده توسط گروه‌کاری کمیته ششم و کمیته موقت، که به موجب قطعنامه ۵۱/۲۰ مورخ ۱۷ دسامبر تشکیل شده بود.

۱. کنوانسیون بین‌المللی راجع به منع بمب‌گذاریهای تروریستی که ضمیمه قطعنامه حاضر است را تصویب می‌نماید، و بر آن است تا این کنوانسیون را در مقرّ سازمان ملل متحد در نیویورک، از ۱۲ ژانویه ۱۹۹۸ الی ۳۱ دسامبر ۱۹۹۹ برای امضا مفتوح نگه دارد.

۲. مصرّانه از تمام کشورها می‌خواهد تا

بخش اسناد ... ❖ ۳۰۵

آن را امضاء، تصویب، قبول یا تأیید نمایند
یا به آن ملحق گردند.

هفتاد و دومین جلسه

عمومی

۱۵ دسامبر ۱۹۹۷

ضمیمه

کنوانسیون بین‌المللی راجع به منع بمب‌گذاریهای تروریستی

کشورهای عضو این کنوانسیون،

با عنایت به اهداف و اصول منشور ملل متحد در خصوص حفظ صلح و امنیت بین‌المللی و ارتقای سطح حسن همجواری و روابط دوستانه و همکاری بین کشورها؛ با نگرانی عمیق از گسترش فراگیر اعمال تروریستی به هر شکل و صورتی؛ با یادآوری اعلامیه صادره در جلسه برگزاری مراسم پنجاهمین سالگرد تأسیس سازمان ملل متحد در تاریخ ۲۴ اکتبر ۱۹۹۵؛

همچنین با عطف به اعلامیه صادره در خصوص «اقدامات جهت محو تروریسم بین‌المللی» منضم به قطعنامه شماره ۴۹/۶۰ مورخ ۹ دسامبر ۱۹۹۴ مجمع عمومی که در بخشی از آن آمده است: «کشورهای عضو سازمان ملل متحد رسماً بر محکومیت بی‌قید و شرط تمام اعمال، روشها و اقدامات تروریستی به‌عنوان رفتارهایی جنایتکارانه و غیرقابل توجیه تأکید

مجدد می‌نماید؛ در هرکجا و توسط هرکسی ارتکاب شود از جمله: اقداماتی که سبب به‌مخاطره افتادن روابط دوستانه بین کشورها و ملتها گردد و تمامیت ارضی و امنیت کشورها را مورد تهدید قرار دهد؛
با توجه به اینکه اعلامیه فوق کشورها را تشویق می‌نماید تا، «سریعاً دامنه مقررات حقوقی بین‌المللی موجود را درخصوص جلوگیری، مهار و محو تروریسم در تمامی اشکال و جنبه‌های آن با هدف تضمین وجود چارچوب قانونی جامع که تمام جوانب این مسئله را تحت پوشش قرار دهد، مورد بازنگری قرار دهند»؛

با عطف به قطعنامه شماره ۵۱/۲۱۰ مجمع عمومی مورخ ۱۷ دسامبر ۱۹۹۶ و اعلامیه متمم و نیز اعلامیه سال ۱۹۹۴ راجع به اقدامات جهت محو تروریسم بین‌المللی که بدان پیوست است؛

با التفات به اینکه حملات تروریستی از طریق وسایل انفجاری و سایر ابزارهای کشنده به‌طور فزاینده‌ای فراگیر شده است؛ و نیز با توجه به اینکه در حال حاضر مقررات حقوقی چندجانبه موجود به نحو کافی این حملات را تحت پوشش قرار

نمی‌دهد؛

و با حصول به این اعتقاد که نیاز مبرمی به ارتقای همکاری بین‌المللی بین کشورها در تنظیم و اتخاذ اقدامات مؤثر و عملی به منظور پیشگیری از این‌گونه اعمال تروریستی و تعقیب و مجازات عاملین آن وجود دارد؛

با بذل عنایت به اینکه رویداد چنین اعمالی سبب نگرانی عمیق کل جامعه بین‌المللی را فراهم آورده است؛

با یادآوری اینکه فعالیت‌های نیروهای نظامی کشورها تابع قواعد حقوق بین‌الملل خارج از چارچوب این کنوانسیون بوده و اینکه مستثنی کردن اعمالی خاص از دامنه شمول این کنوانسیون موجب چشم‌پوشی‌کردن یا مشروع و قانونی نمودن این افعال غیرقانونی نشده و یا مانع تعقیب قانونی آن اعمال براساس قوانین دیگر، نخواهد شد؛

به شرح ذیل توافق نمودند:

مادة ۱:

به لحاظ این کنوانسیون،

بخش اسناد ... ❖ ۳۰۹

۱. «تسهيلات متعلق به دولت يا کشور»؛ هرگونه امکانات يا وسايل دايمي يا موقت که مورد استفاده يا تحت اختيار نمايندگان يك کشور، اعضاي دولت، قوه مقننه يا قضائيه قرار دارد يا آنکه توسط کارکنان يك دولت يا هريك از مقامات دولتي يا نهادهاي عمومي ديگر و يا کارکنان و يا مقامات رسمي يك سازمان درون دولتي، در ارتباط با وظائف رسمي آنها مورد استفاده قرار گيرد يا در اختيار آنها باشد، را شامل مي‌گردد.

۲. «امکانات زيربنايي»؛ هرگونه امکانات عمومي يا خصوصي که در جهت تهيه يا توزيع خدمات براي منافع عامه مانند آب، فاضلاب، انرژي، سوخت و يا ارتباطات باشد را شامل مي‌گردد.

۳. «مواد منفجره ديگر يا ابزار انفجاري مهلك»؛ اطلاق مي‌شود به:

(الف) سلاح يا ابزاري انفجاري يا آتشزا که به منظور کشتن يا وارد ساختن جراحت جدی جسماني يا خسارات عمده مالي، طراحي شده يا داراي چنين قابليتي باشد.

(ب) سلاح يا ابزاري که به منظور کشتن،

ورود جراحی جدي جسماني يا خسارات عمده مالي از طريق آزادکردن، انتشار يا تراکم مواد شیمیایی سمی، عوامل بیولوژیکی یا سموم یا مواد مشابه یا پرتوافکنی و یا مواد رادیواکتیویته طراحی شده و یا چنین قابلیت‌هایی داشته باشد.

۴. «نیروهای نظامی کشور»؛ به نیروهای مسلح يك کشور که تحت قوانین داخلی کشور در جهت هدف اصلی دفاع امنیت ملی سازماندهی شده، تحت آموزش قرار گرفته و تجهیز شده باشند و افرادی که به منظور پشتیبانی از این نیروهای مسلح تحت امر، کنترل و مسئولیت رسمی آنها هستند، اطلاق می‌شود.

۵. «اماکن عامه»؛ یعنی بخشهایی از يك ساختمان، زمین، خیابان، آبراه یا هر محل دیگری که، خواه به صورت مداوم، متناوب یا موردی که برای عموم قابل دسترس یا باز باشد، و مرکز هرگونه فعالیت مالی، تجاری، فرهنگی، تاریخی، آموزشی، مذهبی، دولتی، تفریحی و سرگرمی باشد و یا اماکن مشابهی که قابل دسترس عموم بوده و یا برای استفاده آنها باز

باشد.

۶. «سیستم حمل و نقل عمومی»؛ یعنی کلیه امکانات، وسایل و تجهیزات عمومی یا خصوصی که برای دسترسی عمومی با به‌طور مستقیم به خدمات حمل و نقل اشخاص یا بار می‌پردازد یا در جهت آن به‌کار گرفته می‌شود.

مادة ۲:

۱. يك شخص مرتكب يكي از جرايم مندرج در مفاد اين کنوانسيون مي‌گردد، اگر او به‌طور غيرقانوني و از روي عمد ماده منفجره يا ديگر مواد مرگبار را در داخل، يا مقابل اماکن عام‌المنفعة، وسایل دولتي يا ملي، وسيله حمل و نقل عمومي يا وسایل زیربنايي، (به قصد اهداف زیر) تحویل، مستقر، مسلح يا منفجر نمايد:

(الف) به قصد کشتن يا ايراد جراحت

شدید جسماني؛ و يا

(ب) به قصد تخریب گسترده اماکن،

امکانات يا وسایل ذکر شده، جايي‌که

این تخریب، تحقيقاً يا احتمالاً منجر

به ورود خسارت عمده اقتصادي گردد.

۲. همچنین يك شخص مرتكب جرمي مي‌شود، اگر او تلاش کند تا يکي از جرايم مندرج در پاراگراف اول اين ماده را مرتكب شود،

۳. همچنین يك شخص مرتكب جرمي مي‌شود، اگر او:

(الف) به‌عنوان معاون در ارتكاب يکي از جرايم مذکور در بند ۱ يا ۲ اين ماده مشارکت کند؛ يا

(ب) با سازماندهي يا هدايت افراد ديگر آنان را به ارتكاب جرايم مذکور در بند ۱ يا ۲ اين ماده سوق دهد؛ يا

(ج) به هر طريق ديگري در ارتكاب يك يا چند مورد از جرايم مذکور در بند ۱ يا ۲ اين ماده با گروهی از افراد که با هدف مشترکی فعاليت مي‌کنند مشارکت نمايد؛ و چنين مشارکتی عمدي قلمداد خواهد شد، خواه آن جرم يا جرايم مزبور را با هدف گسترش فعاليت مجرمانه عمومي، خواه در راستاي هدف گروهی خاص و يا با علم به قصد آن گروه مرتكب شود.

مادة ٣ :

این کنوانسیون شامل مواردی که جرم درون یک کشور روی می‌دهد نخواهد شد و این در صورتی است که مجرم ادعایی و قربانیان جرم اتباع یک کشور هستند، و آن مجرم ادعایی در قلمرو سرزمینی یک کشور دیگر یافت می‌شود، که در این حالت و طبق بند ۱ یا ۲ ماده ۶ این کنوانسیون هیچ کشوری، توجیهی مبنی بر اعمال صلاحیت خود، به استثنای مقررات مواد ۱۰ الی ۱۵ که، بنا بر اقتضاء در آن موارد اعمال می‌شود، نخواهد داشت.

مادة ٤ :

در صورت ضرورت هر یک از کشورهای عضو اقدامات ذیل را اتخاذ خواهد کرد:

(الف) جرایم مذکور در ماده ۲ این کنوانسیون را به عنوان جرایم کیفری تحت حقوق داخلی خود درج می‌کنند؛

(ب) جرایم مذکور را با وضع مجازاتهای مناسب، و التفات به ماهیت خطرناک آنها، قابل مجازات می‌کنند.

مادة ٥ :

هریک از کشورهای عضو در صورت ضرورت چنین اقداماتی را از قبیل وضع قانون داخلی در حالت مقتضی، اتخاذ خواهند نمود؛ به منظور آنکه اطمینان حاصل شود اعمال مجرمانه مندرج در قلمرو این کنوانسیون، بویژه در مواردی که آن جرایم به صورت عمدی یا حساب شده در جهت ایجاد جوّی از وحشت در جامعه یا در گروهی از اشخاص یا افراد خاصی باشد، ارتکاب شود، تحت هیچ شرایطی قابل گذشت از طریق ملاحظات سیاسی، فلسفی، ایدئولوژیکی، نژادی، قومی، مذهبی یا گونه‌های مشابه دیگر نبوده و بایستی به کیفرهای متناسب با ماهیت خطرناک این جرایم مجازات شوند.

مادة ٦ :

١. هریک از کشورهای عضو به هنگام ضرورت در صورتی اقداماتی را در جهت اعمال صلاحیت خود بر جرایم مندرج در مادة ٢ اتخاذ خواهند نمود که:

(الف) جرم ارتکابی در داخل سرزمین آن کشور روی داده باشد؛

(ب) جرم ارتكابي بر روي عرشه كشتي كه پرچم آن كشور را حمل مي‌كند يا در هواپيمائي كه در زمان ارتكاب جرم يا تحت قوانين آن كشور ثبت شده است، روي داده باشد؛ يا

(ج) جرم توسط يكي از اتباع آن كشور ارتكاب يافته باشد.

۲. هريك از كشورهاي عضو نيز در صورتي مي‌توانند در مورد چنين جرايمي اعمال صلاحيت نمايند كه:

(الف) جرم ارتكابي برعليه يكي از اتباع آن كشور صورت يافته باشد؛

(ب) جرم عليه يكي از اماكن دولتي يا مربوط به آن كشور در خارج، مانند سفارتخانه يا اماكن ديپلماتيك يا كنسولي آن كشور ارتكاب يافته باشد؛

(ج) جرم توسط فردي بدون تابعيت كه اقامتگاه عادي او در سرزمين آن كشور است، ارتكاب يافته باشد؛

(د) جرم ارتكابي در نتيجه تلاش براي اجبار آن كشور به انجام يا عدم انجام امري صورت يافته باشد؛

(هـ) جرم در هواپيمائي كه تحت نظر

دولت آن کشور هدایت می‌گردد ارتکاب یافته باشد.

۳. هریک از کشورهای عضو متعاقب تصویب، پذیرش، تأیید یا الحاق به این کنوانسیون باید دبیرکل سازمان ملل متحد را از مواردی که طبق بند ۲ این ماده براساس حقوق داخلی خود صالح دانسته است، مطلع سازد. کشور عضو موظف است در صورت بروز هر تغییری بلافاصله دبیرکل را مطلع سازد.

۴. همچنین هریک از کشورهای عضو در صورت لزوم اقداماتی نیز در جهت اعمال صلاحیت بر جرایم مندرج در ماده ۲ اتخاذ خواهند نمود و این امر در مواردی است که متهم در سرزمین آن کشور باشد و کشور مورد نظر از تسلیم او به هریک از کشورهای عضو که صلاحیت خویش را برطبق بند ۱ یا ۲ این ماده پذیرفتند، خودداری نماید.

۵. این کنوانسیون حق اعمال هرگونه صلاحیت کیفری را که یک کشور عضو براساس قوانین داخلی خود می‌پذیرد، نادیده نمی‌گیرد.

مادة ٧ :

١. متعاقب دریافت اطلاعات درخصوص وجود فرد مجرم و یا متهم به ارتکاب یکی از جرایم مندرج در ماده ٢ در سرزمین خود، کشور عضو مورد نظر براساس قوانین داخلی خود اقدامات ضروری را برای تحقیق درخصوص وقایع مندرج در اطلاعات واصله اتخاذ خواهد کرد.

٢. پس از احراز وضعیت خطرناک، کشور عضوی که مجرم یا متهم در سرزمین آن وجود دارد، براساس قوانین داخلی خود اقدامات متناسبی را در جهت حصول اطمینان نسبت به موجودیت آن شخص به منظور تعقیب یا استرداد وی اتخاذ می‌نماید.

٣. هر فرد که در ارتباط با وی اقدامات مندرج در بند ٢ این ماده صورت پذیرد استحقاق موارد زیر را خواهد داشت:

(الف) بدون تأخیر با نزدیکترین نمایندگی مربوطه کشوری که شخص تابعیت آن را دارد یا به هر عنوان حافظ حقوق وی می‌باشد و یا در صورتی که فرد فاقد تابعیت کشوری باشد، کشور آن سرزمینی که او عادتاً

در آنجا اقامت دارد، ارتباط حاصل نماید؛

(ب) با نماینده‌ای از آن کشور ملاقات نماید؛

(ج) از حقوق خود مندرج در بند الف و ب آگاه گردد.

۴. حقوق مندرج در بند ۳ این ماده باید مطابق با قوانین و مقررات داخلی کشوری که مجرم یا متهم در آن وجود دارد اعمال گردد، مشروط بر اینکه قوانین و مقررات مذکور قابلیت تأثیر کامل در جهت اهداف حقوق ناشی از بند ۳ را داشته باشد.

۵. مقررات بندهای ۳ و ۴ ماده حاضر، درخصوص حق هر کشور عضوی که مدعی است براساس بند ۱ (ج) یا ۲ (ج) ماده ۶ صلاحیت دارد تا از کمیته بین‌المللی صلیب سرخ برای ایجاد ارتباط و ملاقات با فرد متهم دعوت به عمل آورد، باید بدون هیچ‌گونه تعقیب و پیش‌داوری اعمال گردد.

۶. زمانی که یک کشور عضو فردی را براساس این ماده بازداشت می‌نماید، موظف است سریعاً به‌طور مستقیم یا از طریق دبیرکل سازمان ملل متحد، تمام کشورهای

عضو را که مطابق بند ۱ و ۲ ماده ۶ دارای صلاحیت هستند، و در صورت مصلحت هریک از کشورهای ذینفع دیگر را نسبت به دستگیری آن شخص و اوضاع و احوال حاکم‌بر حبس او، مطلع سازد. کشوری که تحقیقات موضوع بند ۱ ماده حاضر را انجام می‌دهد باید بلافاصله اعضای مذکور را از یافته‌های خود مطلع ساخته و آنها را از تصمیم خود مبنی بر اعمال صلاحیت آگاه نماید.

ماده ۸ :

۱. چنانچه کشور عضوی که متهم در سرزمین آن وجود دارد، آن فرد را، در مواردی که ماده ۶ اعمال می‌شود، مسترد ننماید، ملزم خواهد بود که موضوع را بی‌درنگ و بدون هیچ استثنایی، و با قطع نظر از اینکه آیا جرم در قلمرو آن کشور ارتکاب یافته یا نه، جهت تعقیب و انجام کامل مراحل دادرسی طبق قوانین داخلی آن کشور به مراجع صلاحیتدار ارجاع نماید. مقامات صالحه باید براساس همان شیوه‌ای که در صورت ارتکاب هر جرم دیگر با همان درجه از اهمیت تحت قوانین آن کشور

اتخاذ می‌کردند، تصمیم‌گیری نمایند.

۲. هرگاه يك کشور عضو براساس قوانین داخلی خود مجاز به تسلیم یا به هر صورتی تحویل یکی از اتباع خود تنها در تحت شرایطی باشد که آن شخص برای تحمل مجازات ناشی از محاکمه یا دادرسی که طی آن درخواست استرداد یا تحویل وی شده است، به آن کشور برگردانده شود، و چنانچه دولت مذکور و دولت خواهان استرداد، با این شرط و سایر شروط در صورت مقتضی موافقت نمایند، اینچنین استرداد یا تحویل تبعه، برای ایفای تعهد مندرج در بند ۱ ماده حاضر کفایت خواهد نمود.

ماده ۹ :

۱. پیش از لازم‌الاجرا شدن این کنوانسیون، جرایم مذکور در ماده ۲ به‌عنوان جرایمی قابل استرداد، در هر يك از معاهدات استرداد مجرمین موجود بین کشورهای عضو، درج خواهد شد. کشورهای عضو مکلف هستند تا چنین جرایمی را به‌عنوان جرایم قابل استرداد در هر معاهده استرداد مجرمینی که متعاقباً بین

آنان امضا خواهد شد، درج نمایند.

۲. هنگامی که کشور عضوی که استرداد مجرمین را مشروط به وجود معاهده‌ای می‌داند، با تقاضای استرداد مجرمین از کشور دیگری که دارای معاهده استرداد مجرمین با آن کشور نیست مواجه شود، کشور عضو تقاضا شونده در صورت تمایل می‌تواند این کنوانسیون را به‌عنوان اساس حقوقی استرداد مجرمین در ارتباط با جرایم مندرج در ماده ۲ تلقی نماید. استرداد مجرمین باید مطابق با سایر شرایط مقرر طبق قوانین کشور مورد تقاضا صورت گیرد.

۳. کشورهای عضو که استرداد مجرمین را مشروط به وجود معاهده ننموده‌اند، جرایم مذکور در ماده ۲ را بین خود، مطابق با شرایط مقرر طبق حقوق کشور مورد تقاضا، به‌عنوان جرایم قابل استرداد به رسمیت می‌شناسند.

۴. در راستای اهدال استرداد مجرمین بین کشورهای عضو، جرایم مندرج در ماده ۲، عنداللزوم به‌عنوان جرایمی تلقی خواهند شد که نه تنها در محل وقوع بلکه همچنین در سرزمین کشورهایایی که صلاحیت

خود را مطابق بند ۱ و ۲ ماده ۶ مسجل می‌دانند، ارتکاب شده باشند.

۵. مقررات کلیه معاهدات استرداد مجرمین و ترتیبات منعقدہ بین کشورهای عضو در ارتباط با جرایم مندرج در ماده ۲ بین کشورهای عضو تا آن مقداری که با این کنوانسیون مغایرت داشته باشند، اصلاح شده فرض خواهند شد.

مادة ۱۰:

۱. در خصوص جرایم مندرج در ماده ۲ کشورهای عضو در حد وسیعی با همدیگر در ارتباط با مراحل تحقیق، یا رسیدگیهای کیفری یا استرداد، از جمله معاضدت در جمع‌آوری دلایلی که در دسترس آنان بوده و برای رسیدگیها ضروری می‌باشد، مساعدت خواهند نمود.

۲. کشورهای عضو باید تعهدات خود، مقرر در بند ۱ ماده حاضر را، مطابق با هر معاهده یا ترتیبات دیگری در خصوص معاضدت حقوقی دوجانبه‌ای که بین آنها ممکن است وجود داشته باشد ایفا نمایند، در صورت فقدان چنین معاهدات یا ترتیباتی، کشورهای عضو طبق قوانین

بخش اسناد ... ❖ ۳۲۳

داخلي خود با يکديگر همکاري خواهند نمود.

مادة ۱۱:

هيچيك از جرايم مندرج در مادة ۲ در راستاي اهداف استرداد مجرمين يا معاضدت حقوقي دوجانبه، به عنوان جرمي سياسي يا جرمي مرتبط با يك جرم سياسي يا جرمي با انگيزه هاي سياسي تلقي نميگردد. بر اين اساس، تقاضاي استرداد يا معاضدت حقوقي دوجانبه درخصوص چنين جرمي، نبايد به صرف اينکه آن جرم، جرمي سياسي يا جرمي در ارتباط با يك جرم سياسي يا جرمي با انگيزه هاي سياسي است، پذيرفته نشود.

مادة ۱۲:

هيچيك از مفاد اين کنوانسيون، تعهدي را بر کشور عضو درخصوص استرداد مجرمين يا معاضدت حقوقي دوجانبه، در جايي که کشور عضو تقاضاشونده بنا بر دلايل اساسي بر اين باور باشد که، درخواست استرداد نسبت به جرايم مندرج در ماده ۲ يا درخواست معاضدت حقوقي دوجانبه نسبت به آن جرايم، به منظور تعقيب يا مجازات فردي به دليل نژاد، مذهب، تابعيت، منشأ

قومي يا عقیده سياسي صورت پذيرفته است،
يا آنکه قبول چنين درخواستي موقعيت آن
شخص را به خاطر اين دلایل به مخاطره
مي اندازد، تحميل نخواهد کرد.

مادة ۱۳:

۱. فردي که در بازداشت به سر مي برد
و يا در حال گذرانندن محکوميت خود در
سرزمين يك کشور عضو مي باشد و حضور وي
در يك کشور عضو ديگر جهت ادای شهادت،
تعيين هويت يا هر نوع ديگر همکاري جهت
يافتن مدارک براي تحقيق يا تعقيب جريم
مندرج در اين کنوانسيون مورد درخواست
باشد، ممکن است تحت شرايط ذیل به آن
کشور منتقل شود:

(الف) فرد مذکور آزادانه رضایت خود
را اعلام نمايد؛

(ب) مقامات صلاحيتدار هر دو کشور،
براساس آن شرايطي که مناسب
مي دانند، موافقت نمايند.

۲. با عنایت به اهداف اين ماده:
(الف) کشوري که شخص به آنجا منتقل
مي گردد صلاحيت و مسئوليت دارد که

بخش اسناد ... ❖ ۳۲۵

فرد منتقل شده را در توقیف خویش قرار دهد، مگر آنکه کشوری که شخص از آن منتقل شده است غیر آن را مطالبه کرده و به گونه دیگری اجازه داده باشد؛

(ب) کشوری که فرد به آن منتقل می‌گردد، موظف است طبق توافق قبلی و یا به هر صورت دیگری که مورد موافقت مقامات صلاحیتدار هر دو کشور قرار گرفته است، بی‌درنگ به تعهد خود مبنی بر بازگرداندن شخص بازداشت شده، عمل نماید.

(ج) کشوری که شخص به آن منتقل می‌گردد نبایستی کشور انتقال دهنده را ملزم به آغاز مراحل استرداد جهت بازگرداندن آن شخص نماید.

(د) شخص منتقل شونده بابت مقدار زمانی که در کشور انتقال دهنده در بازداشت بوده، گواهی دال بر طی آن مدت جهت محاسبه مدت زمانی که در بازداشت کشور انتقال گیرنده قرار می‌گیرد، دریافت خواهد کرد.

۳. بجز در مواردی که کشور عضوی که يك فرد طبق مفاد ماده حاضر به آن منتقل

می‌شود، توافق نموده باشد، نمی‌توان شخص مورد نظر را با هر تابعیتی که دارد، به واسطه اعمال یا محکومیت‌های زمان پیش از ترک کشور انتقال‌دهنده، مورد تعقیب کیفری یا بازداشت قرار داد یا هرگونه محدودیتی در آزادی وی ایجاد نمود.

مادة ۱۴:

هر فرد که به‌موجب این کنوانسیون تحت بازداشت قرار می‌گیرد یا نسبت به وی اقدامات دیگری اعمال می‌شود و یا در جریان مراحل دادرسی قرار می‌گیرد باید از ضمانت‌اعمال رفتار عادلانه از جمله بهره‌مندی از کلیه حقوق و تضمینات منطبق با قوانین دولتی که در آن به سر می‌برد و مقررات حقوق بین‌الملل مانند حقوق بین‌الملل راجع به حقوق بشر، برخوردار گردد.

مادة ۱۵:

کشورهای عضو در جلوگیری از جرایم مندرج در ماده ۲، بویژه در موارد زیر همکاری خواهند نمود:

(الف) در صورت لزوم از طریق اتخاذ

همه‌گونه اقدامات عملی از قبیل قانونگذاری داخلی خود به‌منظور جلوگیری و مبارزه با ارتکاب جرایم در سرزمین خود جهت آن جرایمی که در داخل یا خارج از کشورشان ارتکاب می‌یابد و نیز از قبیل اقدامات بازدارنده در سرزمین خود برای فعالیتهای غیرقانونی افراد، گروهها و سازمانهایی که به تشویق، ترغیب، سازماندهی و حمایت مالی از روی علم یا اقدام در شروع به ارتکاب جرایم مندرج در ماده ۲ می‌پردازند.

(ب) از طریق مبادله اطلاعات دقیق و موثق مطابق با قوانین داخلی کشور و هماهنگی اداری و سایر اقدامات مناسب برای جلوگیری از ارتکاب جرایم مندرج در ماده ۲.

(ج) در صورت اقتضاء از طریق انجام تحقیق و توسعه شیوه‌های کشف مواد منفجره و سایر مواد خطرناکی که منجر به مرگ یا صدمات جسمانی می‌گردند؛ انجام مشاوره‌هایی برای توسعه استانداردهای نشانه‌گذاری مواد منفجره به‌منظور تشخیص منشأ

آنها به عنوان تحقیقات پس از انفجار، مبادله اطلاعات در مورد اقدامات پیشگیرانه، همکاری و انتقال فن آوری، تجهیزات و مواد مربوطه.

مادة ١٦:

کشور عضوی که مجرم ادعایی (متهم) در آن تحت تعقیب قرار گرفته است براساس قوانین داخلی خود یا آیین دادرسی قابل اعمال، نتیجه نهایی محاکمات را به اطلاع دبیرکل سازمان ملل متحد خواهد رساند و دبیرکل نیز سایر کشورهای عضو را مطلع خواهد نمود.

مادة ١٧:

کشورهای عضو به تعهدات خود طبق این کنوانسیون مطابق با اصول تساوی دولتها و تمامیت ارضی کشورها و عدم مداخله در امور داخلی کشورهای دیگر عمل خواهند نمود.

مادة ١٨:

بخش اسناد ... ❖ ٣٢٩

هیچ مقرره‌ای در این کنوانسیون به یک کشور عضو حق نمی‌دهد تا در قلمرو سرزمین کشور عضو دیگری، مبادرت به اعمال صلاحیت و انجام وظایفی نماید که طبق قوانین داخلی آن کشور عضو انحصاراً برای مقامات آن کشور خود حفظ شده است.

مادة ۱۹:

۱. مفاد این کنوانسیون هیچ‌گونه تأثیری بر حقوق، تعهدات و مسئولیتهای دیگر کشورها و اشخاص براساس حقوق بین‌الملل، بویژه اهداف و اصول منشور ملل متحد و حقوق بشر دوستانه بین‌المللی نخواهد داشت.

۲. این کنوانسیون بر فعالیت‌های نیروهای مسلح در طول درگیری نظامی مستفاد از حقوق بشر دوستانه بین‌المللی که آن قوانین بر آنها حاکم است، و نیز بر فعالیت‌های انجام‌یافته توسط نیروهای نظامی یک کشور در اجرای وظایف رسمی آنان تا بدان حد که تحت قوانین حقوق بین‌الملل می‌باشد، حاکم نیست.

مادة ۲۰:

۱. هر نوع اختلاف بین دو یا چند کشور عضو درخصوص تفسیر یا اعمال این کنوانسیون که قابل حل از طریق مذاکره در مدت زمانی معقولي نباشد، بنا به درخواست یکی از آن کشورهای عضو به داوری ارجاع خواهد شد. چنانچه در فاصله ۶ ماه از تاریخ درخواست داوری طرفین نتوانند در مورد چگونگی ساختار داوری توافق نمایند هر یک از طرفین مطابق با اساسنامه دیوان بین‌المللی دادگستری می‌توانند اختلاف را طی درخواستی به این دیوان ارجاع نمایند.

۲. هر کشور ممکن است عدم تعهد خود به بند ۱ این ماده را در زمان امضا، تصویب، پذیریش، تأیید، یا الحاق به این کنوانسیون اعلام نماید. سایر کشورهای عضو نیز در ارتباط با هر کشور دیگری که چنین حق شرطی را براساس بند ۱ برای خود محفوظ داشته است، تعهدی نخواهد داشت.

۳. هر کشور که شرطی را طبق بند ۲ این ماده برای خود محفوظ داشته است در هر زمان که بخواهد می‌تواند طی یادداشتی به دبیرکل سازمان ملل متحد انصراف خود را از آن شرط اعلام نماید.

مادة ٢١:

١. این کنوانسیون برای امضاء کلیه کشورها از تاریخ ١٢ ژانویه ١٩٩٨ لغایت ٣١ دسامبر ١٩٩٩ در مقر سازمان ملل متحد در نیویورک مفتوح خواهد بود.

٢. این کنوانسیون منوط به تصویب، پذیرش یا تأیید می‌باشد. اسناد تصویب، پذیرش یا تأیید باید نزد دبیرکل سازمان ملل متحد تودیع گردد.

٣. این کنوانسیون برای الحاق کلیه کشورها مفتوح خواهد بود؛ اسناد الحاق نزد دبیرکل سازمان ملل متحد تودیع می‌گردد.

مادة ٢٢:

١. این کنوانسیون در سی‌امین روز از تاریخ تودیع بیست و دومین سند تصویب، پذیرش، تأیید یا الحاق نزد دبیرکل سازمان ملل متحد، لازم‌الاجرا می‌گردد.

٢. این کنوانسیون برای هر کشوری که تصویب، پذیرش، تأیید یا الحاق آن به کنوانسیون پس از تودیع بیست و دومین سند تصویب، پذیرش، تأیید یا الحاق

باشد، از سی‌امین روز پس از تودیع سند
تصویب، پذیرش، تأیید یا الحاق توسط آن
کشور، لازم‌الاجرا خواهد شد.

مادة ۲۳:

۱. هر يك از كشورهاي عضو مي‌تواند طي
يادداشت مكتوبي به دبیركل سازمان ملل
متحد ابطال اين اعلاميه را نسبت به خود
اعلام دارد.

۲. چنين ابطالي يك سال پس از تاريخ
دريافت يادداشت توسط دبیركل سازمان ملل
متحد مؤثر خواهد بود.

مادة ۲۴:

نسخة اصلي اين كنوانسيون كه به
زبانهاي عربي، چيني، انگليسي، فرانسه،
روسي و اسپانيايي مي‌باشد داراي اعتبار
يكسان بوده و نزد دبیركل سازمان ملل
متحد توديع مي‌گردد تا نسبت به ارسال
نُسخ تأييد شده مربوطه به تمام كشورها
اقدام نمايد.

با تصديق مراتب فوق — امضاكنندگان
زير كه از طرف دولتهاي متبوع خود مجاز
شناخته شده‌اند، اين كنوانسيون را كه

بخش اسناد ... ❖ ۳۳۳

براي امضا در مقرّ سازمان ملل متحد در
نيويورك مفتوح مي‌باشد، در تاريخ ۱۲
ژانويه ۱۹۹۸ امضا نموده اند.